

The background of the cover is a stylized forest. It features numerous brown tree trunks of varying heights and widths, some with green foliage at the top. In the upper left, there are three small orange mushrooms. Scattered across the ground are several small green tufts of grass. On the right side, a fox is partially visible, showing its orange body and a large, bushy tail with a white tip. The title is centered on the left side of the cover.

Aventurile lui Riki

Povestiri scrise de Ana Maria Florea

Cuprins

Cățelușul din taxi	4
Cel mai frumos cățel din lume	12
Riki nu doarme singur	18
În vizită la Samson	22
Sunt teckel cu părul lung	29
Frankie	34
Riki roade tot	39
Față de Broască	44
La ghebe	48
Căpitan Riki	56
Othelo	62
Ac de blana lui Kety	68
Linda	72
La mulți ani, Riki!	77

Cățelușul din taxi

Micul boț de blană dormea în păturică pe bancheta din spate. Burtica roz i se ridica în ritmul respirației și de sub boț ieșea din când în când câte un picioruș. Visa la mami și la frații lui, alte micuțe boate de blană cu picioare scurte, cu burți așa de grase, încât boatele se clătinau în stânga și în dreapta când mergeau. Visa la sânul mamei de unde suga liniștit, în timp ea îl spăla cu drag pe căpușor. Mașina se opri, iar visul lui se încheie când bărbatul de la volan îl luă în brațe, cu tot cu păturică. Boțul căscă, scoțând limbuța roz.

— Am ajuns, băiatule, spuse bărbatul închizând portiera. Hai să vedem ce spune Mihaela când te-o vedea, că așa de mult și-a mai dorit un cățel!

Boțul se trezise de-a binelea și se uita în jur. Era noapte. Oare cât dormise? Oricum, nu-și amintea mai nimic de când îl luase bărbatul de la mama și frații lui. Avusese o discuție cu stăpâna casei, pe care mama o ascultase atent de după ușa camerei în care stăteau ei, dând

din când în când din coadă. Apoi îl pupase frumos pe botic și-i spusese ca, de acum încolo, să fie foarte cuminte și ascultător. După aceea, bărbatul îl luase cu grijă din coșulețul unde el se ghemuise, încercând să scape de toată lumea, și-l pusese într-o păturică.

El nu spusese nimic... Nici măcar nu scâncise, deși se speriasse destul de tare și inima îi bătea repede-repede. Simțise însă căldură, iar brațele bărbatului erau blânde. Se pomeni scos în stradă, dincolo de poartă. Vai! Omul îl duse afară din curte, fix acolo unde mami spunea că nu are voie să meargă niciodată, nu cumva să dea peste el una din cutiile acelea cu roți, foarte urât mirositoare și care se mișcă foarte repede. Cutiile deveniseră dușmanii lui, la care lătra cât putea el de tare, la fel ca dulăii aceia arțăgoși de pe stradă, care unde mai pui că fugeau și după ele, încercând să le muște roțile! Lătra însă doar atunci când mama nu era pe lângă el să-l certe că se comportă ca un câțel necuviincios. Păi cum să nu latre, dacă mama i-a spus că sunt periculoase, că sunt un fel de... monștri? Brrrrrrr!

*

Acum, tot ce i se întâmpla părea nemaipomenit. Bărbatul îl așezase fix într-o cutie din acelea, una galbenă, cu un soi de coif alb deasupra, pe care pâlpâiau luminițe verzi și roșii. Cum de, dintr-odată, nu mai erau periculoase? Cutia începu să se miște, și el se temea că ar putea chiar să zboare pe geamul ei, cu tot cu păturică. La început îi fusese frică, gândindu-se chiar că fusese înghițit de un monstru,

dar era încă în păturică și, la o adică, păturica asta putea să-l apere de toți monștrii și de toate cutiile care alergau cu viteză, se clătinau, opreau des și mai și miroseau ciudat. Nu scâncise decât de câteva ori, asta pentru că el era un câțel foarte bine-crescut.

Mami îi spusese că, într-o zi, stăpâna o să-l dea și pe el cuiva, așa cum se întâmplase cu un frate mai mare, dar el nu prea a crezut-o. Mami îi dorise să-și găsească niște stăpâni buni, care să aibă copii cu care să se joace. Mihaela era, poate, o fetiță care își dorise un câțel... Boțul nu era prea speriat. Se uita la stradă, la oamenii care se grăbeau spre casele lor, pentru că ploua. Pe stradă nu erau case precum aceea în care se născuse și locuise el, ci blocuri înalte și întunecate. Bărbatul merse spre unul dintre ele și sună la un fel de panou, care începu să cârâie, apoi să vorbească.

— Eu sunt, dragă! Nu-mi merge cheia de la intrare. Hai, deschide repede, că am o surpriză pentru tine!

— Bine, se auzi din difuzor, și ușa se deschise cu un clic.

— Heeeei, Mihaela... nici nu știe ea ce surpriză o așteaptă, măi câțeluș. Să fii drăguț cu ea, să nu muști!

Bărbatul intră într-o altă cutie, mai îngustă și mai înaltă, trase după el o ușă grea și apăsă pe butonul cu numărul opt. „Ei, asta-i bună! Cum să mușc eu?” se gândi câțelul. El aproape că nici nu avea dinți! Și mama nu-l învățase să muște. Dimpotrivă, îi spusese să se comporte frumos cu oamenii. Nici cu liftul nu mai mersese

vreodată, dar îi plăcea cutia aceasta care îi ducea în sus. Nu avea roți și nu lătra nimeni după ea. În cele din urmă, cutia se opri, ieșiră și se treziră într-un culoar cam întunecos. Undeva, la capătul culoarului, se zărea o ușă larg deschisă — precum poarta de la curtea lor, însă diferită. Foarte diferită — în loc de aerul curat și de mirosul de verdeață, prin acea poartă ieșea un miros înțepător, stătut și prăfos, precum cel din pântecele arătării în care călătorise, dar de data aceasta amestecat cu ceva iz de mâncare.

Iar în prag stătea, amenințătoare, o siluetă dinspre care simți, din primul moment, că nu vei avea parte de o primire prea prietenoasă. Era înaltă și acoperea mai mult de jumătate din rama ușii! Câțelul își ascunse capul și trase cu ochiul prin crăpătura păturicii, că-i era cam frică. Silueta era a unei femei cu părul deschis la culoare, înfășurat pe niște bigudiuri mari, din acelea pe care le mai folosea uneori și stăpâna. Trupul arătării era înfășurat într-o cârpă roșie, iar în picioare avea niște încălțări galbene, asemănătoare cu încălțările clămpănitoare cu care stăpâna obișnuia să meargă prin curte, în special seara. Oare în spatele ei să se fi ascuns fetița care îl aștepta — de după halatul ei urma să iasă Mihaela?

— Marius, să-ți faci o cheie de la interfon, te rog! Iar m-ai trezit din somn, zise arătarea-femeie.

— Scuză-mă, Mihaela, dar nu am știut că dormi. E doar șapte seara!

„Mihaela? Spusese Mihaela? Dar câte Mihaele locuiau în această casă? Poate era o

altă ciudățenie a locului acestuia nou: poate era un loc unde toată lumea — atât femeile, cât și fetițele — poartă numele de Mihaela. Deși Mihaela e un nume frumos, pentru o fetiță, cum ar putea acea arătare să se numească și ea Mihaela?” se întrebă câțelul.

— Știi ce, mă culc atunci când am eu chef! Și ce surpriză spuneai că ai?

Marius intră în hol și puse păturica pe covor. Boțul de câțel nu îndrăznea să iasă la lumină. Doar codița i se vedea din păturică, pentru că boticul îl ținea ascuns de emoție. Marius scutură puțin pledul.

— Hai, băiatu'! Hai, băiatu'!

— Ce e, dragă, asta? Să nu-mi spui că mi-ai luat un că...

„Hmm, poate e timidă Mihaela-pe-care-o-aștept-eu. Poate că, dacă ies să o salut eu primul, va ieși de după arătare, și în sfârșit am să o cunosc. Trebuie s-o ajut, să-i dau curaj!”

Arătarea-femeie nu-și termină bine ultimul cuvânt, că boțul scoase nasul din pătură și făcu câțiva pași, dând din coadă.

— Un câțel! strigă Mihaela, și se dădu în spate atât de uimită, încât două bigudiuri i se desprinseseră din păr și îi căzură pe covor. Ai adus un câțel!

„Da, eu sunt, câțelul. Și caut o fetiță. O fetiță drăguță! Pe care-o cheamă Mihaela!”

— Da, ia uite ce frumușel este! Are trei luni, și e băiețel.

Mihaela se aplecă după bigudiuri și se apropie de câțel. Boțul stătea încordat, dar coada tot o mișca.

„Așa mi-a spus mami că se fac noii prieteni, dând din coadă. Haide, Mihaela, unde ești? Mihaaaaelaaa!”

— Hai, vino la mine să te văd mai bine.

Mihaela îl luă în brațe și-l îndreptă spre lumină.

— Ce e asta, Mariuse?

— Cum, ce e asta? Un câțel mic și negru, așa cum ți-ai dorit. Nu crește mare, stai liniștită!

„Cum adică nu crește... mare? Mami e foarte mare. Mami e muuult mai mare decât mine și, dacă ar fi aici, i-ar arăta ea acestei Mihaela. Unde să fie fetița asta — pare mai speriată chiar decât mine, iar eu nu sunt decât un cățeluș aflat departe de mămica lui.”

— Treaba lui dacă nu crește mare, dar de ce are burta galbenă? Întrebă Mihaela și, din glasul ei, cățelul simți că nu-i a bună.

— Cum de ce are burta galbenă? Așa e el, cu burta galbenă.

— Mariuse, tu îți bați joc de mine? Tu ai luat un câine de pe stradă, mi-l aduci acasă și-mi spui că e bichon?

„Ei, asta e prea de tot! Cum câine de pe stradă? Aceia fără maniere și urât mirositori, care aleargă după toată lumea pe stradă și... Ah, dacă ar auzi mami o asemenea jignire! Numai educația pe care mi-a dat-o ea mă împiedică acum să fac un pișu în poala acestei... Mihaela! Dar... dacă Mihaela nu mai vine? Sau dacă EA e, de fapt, Mihaela?”

Femeia puse cățelul jos, furioasă. Boțul băgă coada între picioare și, neștiind unde să se ascundă, se piti lângă o cizmă neagră cu toc,

așezată lângă perete. Mihaela asta nu era, în mod clar, o fetiță, și nici nu-i ardea să se joace cu el.

— Mihaela, dragă, dar n-am spus că e bichon! Ce bichon vrei tu? E un câine mic și negru... tu spuneai că vrei un câine mic și negru!

Mihaela era din ce în ce mai nervoasă.

— Hei, ce câine mic și negru voiam? Tu chiar nu ascuți când vorbesc cu tine! Voiam un bichon cum are vară-mea! Tu ai văzut câinele ăla, are părul creț. Ție ți se pare că ăsta are părul creț? Ce rasă e?

— Nu îmi amintesc, răspunse oftând Marius. Cred c-am auzit ceva de șoricar...

— Șoricar, urlă femeia de-i mai sări un bigudiu din cap. Un cârnat cu picioare! Tu vrei să țin la casa mea așa ceva? Ai înnebunit de tot! Mariuse, tu îți bați joc de mine!

Bărbatul se aplecă după cățel și-l luă în brațe, încercând să-și înduplece soția.

— Măi, Mihaela!

— Nici un măi, Mihaela, să nu te aud!

— Draga mea, iubita, liniștește-te, că nu-și bate nimeni joc de tine! N-am știut că vrei neapărat un bichon. Un client mi-a spus că are căței de vânzare, am intrat la el în curte, l-am ales pe acesta, și asta-i tot. N-a costat mult, doar 200 de lei. Cine știe cât e un bichon! Mie mi-a plăcut ăsta și am vrut să-ți fac o surpriză.

— Surpriză zici? Halal surpriză, să-i aduci omului ce vrei tu. Știi ce, ia-l frumușel de aici și du-l înapoi, că mie nu-mi trebuie așa ceva. Să râdă lumea de mine!

Sunt foarte încântat că Ana a scris o carte despre mine și despre aventurile mele. Ca orice pui neștiutor, am intrat adesea în belele, dar am învățat că nu am voie să fac prostioare și astăzi sunt un câțel foarte cu-minte. Îmi place să mă joc cu alți câței și, da, îmi plac toate celelalte animale. Am acasă o pisică de care am grijă, pentru că Ana mi-a spus că trebuie să fiu bun și cuviincios atât cu animalele, cât și cu oamenii. E adevărat că, dacă o supăr pe pisică, își ascute ghearele pe nasul meu, dar eu încerc să nu o supăr. Sper să vă placă poveștile mele și să învățați și voi, copii, ce am învățat eu: dacă ești bun, îți faci repede prieteni și, atunci când ești supărat, aceștia îți vor veni în ajutor.

Cu drag,

Riki

*Curtea
veche*

începi să afli

ISBN 978-606-588-545-5

9 786065 885455